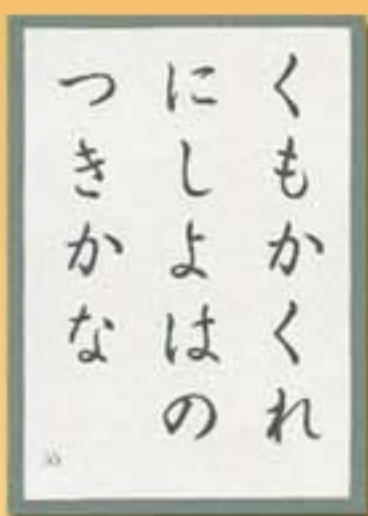

JAPAN LETTER

ญี่ปุ่นสาร | Newsletter from The Japan Foundation, Bangkok No. 50 June 2006 - August 2006

Cover Story	2
Cultural Exchange Plaza	10
Activity Reports	14
Special Feature	19
JF Theatre	23

การแข่งขัน เคียวหิ คารุตะ รอบรองชนะเลิศที่ศาลเจ้า โออุมิ จิงกู เมื่อเดือนมกราคม
ปี 2000
(เอื้อเฟื้อภาพโดย สมาคมคารุตะแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น)
The Queen title match of Kyogi Karuta at Oumi Jingu Shrine in January 2000.
(Courtesy of All-Japan Karuta Association)

COVER STORY

การเล่นไพ่ เฮียะคุนิน-อิชชู คารุตะ

การผสมผสานความรู้เกี่ยวกับบทกลอนโบราณควบคู่กับการใช้สมาธิ และความเร็ว
โดย มุทซึมิ วาย. สโตน

Hyakunin-issu Karuta game

Weaving together the knowledge of ancient poems, concentration and speed
Mutsumi Y Stone.

ทุกวันนี้ ประเพณีและกีฬาต่างๆ ของญี่ปุ่นเป็นที่รู้จักกันไปทั่วโลก ยกตัวอย่าง
เช่น อิเคบานะ (การจัดดอกไม้) ชาโด/ฉะโด (พิธีชงชา) โอริงามิ (การพับกระดาษ)
โซหิ (หมากรุกญี่ปุ่น) มวยปล้ำซูโมะ ยูโด ฯลฯ แต่ชาวต่างชาติกลับรู้จัก คารุตะ
กันไม่มากเท่าใดนัก อันที่จริงแล้ว คารุตะ มีแต่ในประเทศญี่ปุ่นเท่านั้น ไม่มีการ
เล่นที่คล้ายคลึงกันที่อื่นอีก

คารุตะ คือ อะไร

คารุตะ เป็นชื่อเรียกไพ่ที่ใช้เล่นเกมจับคู่ ในหนึ่งสำรับจะมีไพ่สองชนิด คือ
“ไพ่สำหรับอ่าน” หรือ โยมิฟูตะ และ “ไพ่สำหรับเล่น” หรือ โทริฟูตะ กติกาในการ
เล่นก็คือ จะมีคนหนึ่งเป็นคนอ่านไพ่โยมิฟูตะ และผู้เล่นคนอื่นๆ อีกสองคนขึ้นไปจะ
ต้องหาไพ่โทริฟูตะ ที่สอดคล้องกันกับไพ่โยมิฟูตะใบนั้น การเล่นเกมเช่นนี้เรียกว่า
คารุตะ

เด็กๆ ญี่ปุ่นมักใช้คารุตะในการเรียนตัวอักษร การออกเสียงในภาษาญี่ปุ่น
(ตัวอักษรฮิระงานะ และ คะตะคะนะ) และ สำนวนสุภาษิตต่างๆ ไพ่สำหรับเรียน
ตัวฮิระงานะจะมี 44 คู่ (ไม่มีตัว ㇿ และ ㇽ) ในโยมิฟูตะแต่ละใบ จะมีประโยคที่ขึ้นต้น
ด้วยตัวอักษรฮิระงานะต่างๆ กันออกไป (ไม่มีคำในภาษาญี่ปุ่นคำใดที่ขึ้นต้นด้วยอักษร
ㇿ และ ㇽ ดังนั้น อักษรทั้งสองตัวจึงไม่สามารถรวมไว้ได้) ส่วนไพ่โทริฟูตะนั้น ก็จะมี
ตัวอักษรแรกของประโยคที่เป็นคู่ของมันพร้อมกับรูปภาพประกอบ

มีไพคารุตะสำหรับเด็กหลายแบบที่ทำขายกันในญี่ปุ่น เช่น อิโรฮะ คารุตะ
เป็นไพ่ที่เล่นกันมาตั้งแต่สมัยเอโดะ (1603-1867) ในไพ่โยมิฟูตะแต่ละใบจะมี
สำนวนที่ขึ้นต้นด้วยฮิระงานะแตกต่างกัน และแต่ละโทริฟูตะก็จะมีตัวอักษรฮิระงานะ

◀ เด็กหญิง กำลังเล่น จิระชิ ไดริ คารุตะ
ภาพพิมพ์แกะไม้ (สมัยเมจิ)
(เอื้อเฟื้อภาพโดย นาโอโตะ โยชิเคอิ)
Girls playing Chirashi-dori Karuta game.
Wood block printing (Meiji period)
(Courtesy of Naoto Yoshikai)

คำแปล

ณ ที่นี้ เป็นที่ที่นักเดินทางจากทั่วสารทิศ ไม่ว่าขึ้นหรือลง มิดรหรือคนแปลกหน้า ต้องมาผ่าน
ต้องมาพบและจากลา นี่คือปากทางของเนินเขานัดพบ

Inishie no

いにしへの

Kyo kokonoe ni

けふ九重に

กวี อิเสะ โนะ ไทฟู (伊勢大輔)

ผู้แปล *

Nara no miyako no

奈良の都の

Nioi nuru kana

にほひぬるかな

Yae-zakura

八重桜

คำแปล

ซากุระแปดกลีบ ที่เคยบานในนารา เมืองหลวงเก่า ตอนนี้นับวันสะพรั่งแล้ว ในด้าหนักเก่าชั้นของเรา
ส่งกลิ่นหอมกรุ่นหวานชื่น

* คำแปลภาษาอังกฤษนำมาจาก “เอียะคุนิ-อิซุ” (บทเพลงจาก 100 บทกวี) และ
โนริ โนะ ฮัทซึ เนะ (The Dominant Note of the Law) โดย เคลย์ แมคควาเลย์ (โยโกฮามะ : เคล
ลี แอนด์ วอลท์ซ จำกัด 1917)

แหล่งกำเนิดของคารุตะ

ต้นกำเนิดของคำว่า “คารุตะ” มิได้มาจากภาษาญี่ปุ่น แต่ว่ากันว่ามาจาก
ภาษาโปรตุเกสของคำว่า “คาทา” (การเล่นไพ่) ในศตวรรษที่ 16 การเล่นไพ่ของ
คนยุโรปได้เผยแพร่ไปยังประเทศญี่ปุ่นโดยนักธุรกิจหรือหมอสอนศาสนา จากนั้น
ที่ประเทศญี่ปุ่นก็เริ่มเรียกการเล่นไพ่นี้ว่า “คารุตะ”

ย้อนกลับไปสมัย เฮอัน (794-1192) สังคมชนชั้นสูงมักเล่นเกมจับคู่
กาบหอยที่ระบายด้วยสี หรือเครื่องสีแล็คเกอร์ ซึ่งเรียกว่า “คะอิ-โออิ” เกมนี้ยึดหลัก
ของความเป็นจริงที่ว่า จะมีแค่ธรรมชาติของกาบหอยเท่านั้นที่สามารถจับคู่กันได้
เกมนี้ใช้กาบหอยหลายโหล หลังจากที่น่ากาบหอยมาปนกันแล้วผู้เล่นจึงพยายาม
หาคู่ที่เหมือนกัน ความหรรษาของสีกาบหอยบางครั้งระบายด้วยแล็คเกอร์สีทอง
ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชุดเจ้าสาวที่ร่ายในสมัย เอโดะ

ภายหลังบทกลอน ทังกะ ได้เผยแพร่ไปยังเกมคะอิ-โออิ ด้านหนึ่งของ
กาบหอยเขียนด้วยครั้งแรกของบทกลอนที่จับคู่กับครึ่งหลังของบทกลอน ผู้เล่น
พยายามจับคู่บทกลอนให้สมบูรณ์ กาบหอยเหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นเกมเท่านั้น
แต่ยังให้ความรู้อีกด้วย นั่นคือการท่องจำบทกลอนอันโด่งดังจากอดีต สมัยก่อน การ
รู้บทกลอนทังกะ มีความสำคัญมาก เพราะถือว่าผู้เล่นต้องมีการศึกษาสูง กาบหอย
ที่มีบทกลอนเหล่านี้จึงเป็นการบุกเบิกเกม คารุตะ ในปัจจุบันนี้

ครอบครัวสมัยใหม่กำลังสนุกสนานกับการ ▶
เล่น จิระชิ โดริ คารุตะ
(เอื้อเฟื้อภาพโดย มิชิโกะ อิมะมูระ)
A family enjoying Chirashi-dori Karuta
game in today's Japan
(Courtesy of Michiko Imamura)

หลังจากที่มีการเผยแพร่การเล่นไพ่ของชาวยุโรปในประเทศญี่ปุ่นก็มีการใช้ไพ่แทนกาบหอย เนื่องจากระบายสีบนกาบหอยนั้นมีราคาสูงมาก และใช้เวลานานมากในการเตรียมกาบหอยที่มีขนาดเดียวกันเป็นร้อยๆ ชิ้น ไพ่กระดาษจึงง่ายกว่าในการจัดทำ อีกทั้งยังสามารถพิมพ์ออกมาหลายๆ สำนับโดยใช้แม่พิมพ์ ไพ่ที่มีบทกลอนจึงเรียกว่า *อุตะ-คารุตะ* ตั้งแต่สมัยเอโดะเป็นต้นมา ไพ่ *อุตะ-คารุตะ* ถูกผลิตออกมาอย่างหลากหลาย เช่น “เรื่องของเกนจิ (เกนจิ โมโนงาตาริ)”, “เรื่องของอิเซะ (อิเซะ โมโนงาตาริ)” และ “โองาระ เฮียะคุนิ-อิซุ” อย่างไรก็ตาม มีเพียงแค่ *โองาระ เฮียะคุนิ-อิซุ คารุตะ* เท่านั้นที่ยังมีเล่นกันอยู่ในปัจจุบัน

เกมคารุตะในประเทศญี่ปุ่น

เกมโองาระ เฮียะคุนิ-อิซุ คารุตะเริ่มโด่งดังช่วงปลายศตวรรษที่ 17 และกระจายอย่างแพร่หลายในปลายศตวรรษที่ 19 ปัจจุบันมีคนเล่นเกมนี้ประมาณ 1 ล้านคนในประเทศญี่ปุ่น

ในเกมนี้ *จิระชิ-โดริ* ผู้อ่านจะสุ่มเลือกไพ่โยมิฟุตะขึ้นมาใบหนึ่งแล้วอ่านบทกลอนทั้งหมด ขณะที่ผู้เล่นที่คุกเข่าอยู่บนเสื่อรอบวงพยายามหาไพ่โทริฟุตะที่คู่กัน เกมนี้สามารถเล่นได้หลายคนและมักนิยมเล่นกันในครอบครัวช่วงวันหยุดปีใหม่

เกมดังกล่าวนี้ยังสามารถเล่นแบบตัวต่อตัวได้ คนมักจะเข้าใจกันผิดว่าเกม *เคียวหิ-คารุตะ* เป็นเกม *มียะบิ-นะ* แม้แต่คนญี่ปุ่นเองที่ไม่เคยเห็นเกมนี้ก็เข้าใจผิดเหมือนกันที่จริงแล้วถึงแม้ว่าคนเล่นจะใส่ชุดกิโมโน เกม *เคียวหิ-คารุตะ* ก็ไม่เหมือนกับเกมไพ่ทั่วไป เช่น โป๊กเกอร์ หรือหมากรุกแต่เป็นกีฬาชนิดหนึ่ง บางคนบอกว่า *เคียวหิ-คารุตะ* เป็นเกมมวยปล้ำบนเสื่อ เนื่องจากต้องแข่งกันทำเวลาและเอาจริงเอาจังมา

ในเกม *เคียวหิ-คารุตะ* ผู้อ่านจะสุ่มอ่านครั้งแรกของบทกลอน และผู้เล่นจะแข่งกันหาไพ่โทริฟุตะ ซึ่งจะมีครึ่งหลัง

ของบทกลอนอยู่ ผู้เล่นควรท่องจำให้ขึ้นใจทั้ง 100 บทกลอน และยังคงจำตำแหน่งของไพ่โทริฟุตะขณะที่เล่นอยู่ด้วย ทันทีที่นักบทกลอนออกหลังจากที่บทกลอนถูกอ่านออกมาแล้ว ผู้เล่นจะแข่งกันหาตำแหน่งของไพ่คู่ใบนั้น ผู้เล่นที่ชำนาญจะสามารถหาไพ่ได้โดยใช้เวลาไม่เกิน 10 วินาที ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาบางคนกล่าวว่าความตึงเครียด การมีสมาธิ และการทำเวลาของผู้เล่น *เคียวหิ-คารุตะ* เปรียบเสมือนกับการวิ่ง 100 เมตร

ปัจจุบันนี้ มีการจัดการแข่งขันชิงชนะเลิศเคียวหิ-คารุตะ ที่ญี่ปุ่นกว่า 60 ครั้งต่อปี ผู้เล่นเป็นมือสมัครเล่นทั้งหมด ไม่มีผู้เชี่ยวชาญ และผู้เล่นจะแบ่งออกเป็น 5 ชั้น จากต่ำสุดคือ อี-คลาส ถึงสูงสุด เอ-คลาส มีสมาชิกประมาณ 2,000 คนที่ได้ระดับตั้งเข้าร่วมสมาคมคารุตะ

การแข่งขันเมอิจิน (มาสเตอร์) และ ควิน ไทเทิล จะจัดขึ้นในวันเสาร์แรกของทุกปี ที่วัดโอยุมิ จินกู จังหวัดชิกะ เพื่อที่จะตัดสินผู้ชนะเลิศทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงของปีนั้นๆ และการที่จะเข้าไปครอบครองเมอิจิน หรือ ควิน ผู้เล่นเอ-คลาสจะต้องเข้าร่วมแข่งขันที่จัดขึ้นช่วงปลายเดือนตุลาคมทั้งทางภาคตะวันตกและภาคตะวันออกของญี่ปุ่น ผู้ชนะเลิศแต่ละพื้นที่จะแข่งขันกันในช่วงปลายเดือนพฤศจิกายน และผู้ชนะเลิศในครั้งนี้นี้จะสามารถเข้าร่วมแข่งขันเพื่อครอบครองตำแหน่งเมอิจิน หรือ ควิน ในเดือนมกราคมได้

ผู้ชายและผู้หญิงจะแยกกันแข่งเฉพาะในรอบชิงเมอิจินและควินไทเทิล และการแข่งขันของฝ่ายหญิงเรียกว่า *โจริว-เซนชูเคน* ผู้ชายและผู้หญิงจะแข่งด้วยกันทุกรอบ และช่วงอายุของผู้เล่นจะอยู่ระหว่าง 4 ปี ถึง 80 ปี ซึ่งเป็นกีฬาอย่างหนึ่งที่สามารถสนุกได้ทุกวัย

ข้อมูลเพิ่มเติม:

ท่านที่สนใจกรุณาติดต่อคุณ มุทซึมิ โยชิเดะ สโตน เอ-คลาส เคียวหิ-คารุตะ
โทร. 02-662-5817 หรืออีเมลที่ TBC02177@nifty.ne.jp

◀ ไฟร์ อีโรฮา คารุตา สำหรับเด็ก
 บน โยมิฟูตะ เป็นสำนวนสุภาษิตที่ขึ้นต้นด้วย
 อักษร อิโรฮะนะ ต่างๆ กัน บน โทริฟูตะ มีอักษร
 อิโรฮะนะ ตัวแรกของสุภาษิตเหล่านั้นพร้อม
 ภาพประกอบความหมายของสุภาษิต
Iroha Karuta for children
 Printed on each *Yomifuda* is a proverb
 beginning with a different *Hiragana*. Each
Torifuda depicts the first *Hiragana* of each
 proverb and an illustration matching the
 proverb.

◀ ไฟร์ “โร” สำหรับ อีโรฮา คารุตา
 บน โยมิฟูตะ จะมีสำนวน “รอน โยริ โชโก” (แปลความว่า “วิธีพิสูจน์สิ่งขยาคือการชิม”) และ โทริฟูตะ ที่มีตัวอักษร
 “โร” และภาพประกอบของสำนวนนั้น
“RO” card of Iroha Karuta
 The *Yomifuda* card shows the proverb “*Ron yori Shoko* (meaning “The proof of the pudding is in the eating”)), and the *Torifuda* card shows the letter ろ (ro) and the illustration.

Today many Japanese traditions and sports are well known around the world, such as *Ikebana* (flower arrangement), *Sado/Chado* (tea ceremony), *Origami* (paper craft), *Shogi* (Japanese chess), *Sumo* wrestling, *Judo* and so on. However, *Karuta* is largely unknown to people outside Japan. In fact, *Karuta* is unique to Japan nothing similar exists anywhere else.

What is Karuta?

Karuta is the general name of the set of cards used in a card-matching game. A set consists of 2 types of cards’-Reading Cards or *Yomifuda* and ‘Playing Cards’ or *Torifuda*. The essential rule of *Karuta* game is as follows: A reciter reads the *Yomifuda*, and two or more players compete to be the first to touch the matching *Torifuda*. The game itself is also called *Karuta*.

Young Japanese children often use *Karuta* to learn Japanese phonetic syllabary (*Hiragana* and *Katakana*) and proverbs. For learning *Hiragana*, a typical *Karuta* set consists of 44 pairs (excluding ん and を). Each *Yomifuda* has a sentence, which begins with a different *Hiragana*. (No Japanese word begins with ん and を, so they cannot usually be included.) The matching *Torifuda* has a first letter of the sentence along with a picture.

Many different *Karuta* sets for children are sold in Japan. *Iroha Karuta* has been used since the *Edo* period (1603–1867). On each *Yomifuda*, one proverb beginning with a different *Hiragana* is printed. Each *Torifuda* depicts the first *Hiragana* of each proverb and an illustration matching the proverb. For example, when the reciter reads the *Yomifuda* card of the proverb “*Ron yori Shoko* (meaning “The proof of the pudding is in the eating”)), the players try to find the *Torifuda* card with the letter showing “ろ (ro)” among the cards spread on a *Tatami* mat floor or on a table. Other *Karuta* sets feature popular TV characters such as *Doraemon* and *Pokemon*, to encourage children to play with them. Parents believe that *Karuta* cards help children learn *Hiragana* faster.

▶ ไพ่ คารุตะ แบบมาตรฐานที่ใช้เล่นกันในปัจจุบัน (ผลิตโดย โออิชิ-เทงงู-โด) บน โยมิฟุดะ ที่มีรูปของกวี (มูราซากิ ชิกิบุ, ซ้าย) และมีคำกลอนทั้งบท บนชาวา โทริฟุดะ มีท่อนท้ายของบทกลอนเขียนด้วยอักษร ฮิระงานะ
Standard Karuta cards used for the modern official game. (Produced by Oishi-Tengu-Do.) The Yomifuda with the picture of the poet (Murasaki Shikibu, left) shows the whole poem, and the Torifuda (right) shows the second half of the poem written in Hiragana.

▶ ไพ่ คารุตะ ที่มีบทกลอนของ มูราซากิ ชิกิบุ ท่อนแรก ของบทกลอน “เนกุริอาเทะ มิชิยะโซเรโดะ โมะ วากะนุ มานิ” อยู่นบน โยมิฟุดะ (ซ้าย) และท่อนท้าย “คุโมะ ะคุระะ นิชิ โยวะ โนะ ทซึคิ คนะ” อยู่นบน โทริฟุดะ (ขวา)

Karuta cards of Murasaki Shikibu's poem. The first half of the poem “Meguriaite mishiya soreto mo wakanu mani” is written on Yomifuda (left), and the second half of the poem “Kumo gakure nishi yowa no tsuki kana” is written on Torifuda (right).

Adults also enjoy *Karuta*, but they use a different set of cards called *Ogura Hyakunin-Isshu Karuta* (小倉百人一首かるた), which is based on 100 famous poems.

Ogura Hyakunin-Isshu Karuta consists of two sets of 100 cards- ‘Reading Cards’ or *Yomifuda* and ‘Playing Cards’ or *Torifuda*-the same as in children’s *Karuta*. On each *Yomifuda* card, a complete poem is written, along with the name and portrait of the poet. On the *Torifuda* cards, only the second half of a poem is written in *Hiragana*.

What is *Ogura Hyakunin-Isshu*?

Ogura Hyakunin-Isshu is the name of the anthology of 100 poems selected by Fujiwara no Teika (藤原定家, 1162-1241) in 1235. Teika is considered one of the greatest poets in Japanese history. The 100 poems cover famous poets and writers from the 7th to the 13th Century. The anthology is a concise representation of Japan’s early literature. *Hyakunin-Isshu* means ‘one poem each from 100 authors’. *Ogura* is the name of an area in Kyoto, then the Japanese capital, where Teika’s mountain villa was located. Teika included his own poem in *Ogura Hyakuhin-Isshu* (No.97). The anthology includes 21 women poets such as Murasaki-Shikibu, author of “*Tale of Genji (Genji Monogatari)*”, and Sei-Shonagon, author of “*The Pillow Book (Makura-no-Soshi)*”, and also eight emperors.

These poems were originally selected by Teika to be written in calligraphy on square cardboard panels

called *Shikishi* to decorate the mountain villa of the father-in-law of Teika’s son. Later, the set of the poems was published as a booklet, and became a textbook for education. Some of these poems are still taught in schools in Japan today and many are very familiar to Japanese, just like famous phrases from Shakespeare are to Britons.

All poems in the *Ogura Hyakunin-Isshu* are in the style of *Tanka*, one of the principal Japanese literary forms. Each *Tanka* consists of 31 syllables, or 5 lines of 5-7-5-7-7 syllables, respectively. By comparison, *Haiku* contains 17 syllables. The first 17 syllables of *Tanka* are called collectively *Kami-no-ku* (上の句), and the last 14 syllables *Shimo-no-ku* (下の句). An irregular number of syllables, such as 30 or 32, are also possible. Here are some famous poems from *Ogura Hyakunin-Isshu*. Many people who grew up in Japan can recite these poems by heart.

Okuyamani 奥山に	Momiji Fumiwake 紅葉踏みわけ	Naku shika no 鳴く鹿の
------------------	---------------------------	-----------------------

Koe kiku toki zo 声きく時ぞ	Aki wa kanashiki 秋は悲しき
---------------------------	---------------------------

Poet: Sarumau Dayu (猿丸大夫)

Translation*:

In the mountain depths, Treading through the crimson leaves,
Cries the wandering stag.

When I hear the lonely cry, Sad, how sad the autumn is!

ภาพของฟูจิWARะ โนะ เทอิกะ ที่อยู่บนไพ่ คารุตา ที่ผลิตในสมัยเมจิ (1868-1912)
Fujiwara no Teika depicted on a *Karuta* card produced in the *Meiji* period (1868-1912).

Kore ya kono Yuku mo kaeru mo Wakarete wa
これやこの 行くも帰るも 別れては

Shiru mo shiranu mo Osaka no seki
知るも知らぬも 逢坂の関

Poet: Semimaru (蟬丸)

Translation*:

Truly, this is where Travelers who go or come
Over parting ways,
Friends or strangers, all must meet; 'Tis the gate of "Meeting Hill."

Inishie no Nara no miyako no Yae-zakura
いにしへの 奈良の都の 八重桜

Kyo kokonoe ni Nioi nuru kana
けふ九重に にほひぬるかな

Poet: Ise no Taifu (伊勢大輔)

Translation*:

Eight-fold cherry flowers That at Nara, ancient seat Of Our State, have bloomed;
In Our Nine-fold Palace court Shed their sweet perfume today

*The English translations are from "Hyakunin-Isshu (Single Songs of a Hundred Poets) and Nori no Hatsu-Ne (The Dominant Note of the Law)" by Clay MacCauley (Yokohama: Kelly and Walsh, Ltd., 1917)

Origin of Karuta

The word *Karuta* is not native to Japan. Its origin is said to come from the Portuguese word "*carta*" (playing card). In the 16th Century, European playing cards were introduced into Japan, probably by Portuguese traders or missionaries. Playing cards then began to be called "*Karuta*" in Japan.

As far back as the *Heian* period (794-1192), the upper echelons of society had used beautifully painted or lacquered clamshells in a matching game called *Kai-ooi* (貝覆い). The game is based on the fact that only a natural pair of clamshells fits together. The game uses several dozen clamshells. After mixing them up, the players try to find the matching pairs. The luxuriously painted shells, sometimes using gold lacquer, were often part of the trousseau of a wealthy bride in the *Edo* period.

Later, *Tanka* poems were introduced in *Kai-ooi*. On one shell of a pair, the first half of a poem was written and on its match, the second half of the poem. Players tried to match a complete poem. Those clamshells were used not only for play but also for education: to memorize famous poems from the past. In old times, it was very important to know *Tanka* poems to be considered highly educated. Those clamshells with poems are the forerunners of today's *Karuta* game.

After the introduction of European playing cards in Japan, card stock replaced painted clamshells, as it was extremely costly and time consuming to prepare hundreds of same-sized clamshells and paint them beautifully. Paper cards were much easier to handle, and many colored cards could be printed at once using a wood block. Such cards with poems were called *Uta-karuta*. Since the *Edo* period, many different sets of *Uta-karuta* cards have been produced, for example using poems from the famous "*Tale of Genji* (*Genji Monogatari*)", "*Tales of Ise* (*Ise Monogatari*)" and "*Ogura Hyakunin-Isshu*". Only *Ogura Hyakunin-Isshu Karuta* has survived to today.

Karuta games in Japan

The games using *Ogura Hyakunin-Isshu Karuta* became popular at the end of the 17th Century and had spread widely by the end of the 19th Century. These

games are played by about one million people in Japan today.

In the game called *Chirashi-dori*, a reciter randomly selects and reads the whole poem on *Yomifuda* while the competitors, on their knees, try to pounce first on the matching *Torifuda* on the *Tatami* mat floor in front of them. The game can be played by several people and is popular among families during the New Year holidays.

The game is also played as a one-on-one match. *Kyogi-Karuta* game is often misunderstood as a “*miyabi-na*” (elegant) game even by Japanese who have not seen the game. In fact, even though the players wear *Kimono* (Japanese national costume), the *Kyogi-Karuta* is not like card games such as poker or board games like chess-its a sport. Some people say that *Kyogi-Karuta* is like “*wrestling played on Tatami*”, because of the speed and the intensity.

In *Kyogi-Karuta*, a reciter randomly reads the first half of a poem, and the players compete to take the *Torifuda* on which only the second half of the poem is written. Players must know by heart all 100 poems. They also memorize the position of each *Torifuda* card during a match. Immediately after recognizing which poem is being recited, players pounce on the position of the matching card. Skilled players can touch the right card in less than a tenth of a second. Some professional sports players claim that the tension, concentration and speed of *Kyogi-Karuta* players are the same as a runner on the starting blocks of a 100-meter sprint.

Today, more than 60 *Kyogi-Karuta* tournaments are held in Japan every year. All players are amateur- there is no professional class. There are 5 ranks of players, from the lowest E-class to the top-level A-class. There are approximately 2000 registered players holding a *Dan* degree from the All-Japan Karuta Association.

The *Meijin* (Master) and Queen Title matches are held on the first Saturday of the year at *Oumi Jingu* Shrine in Shiga prefecture to decide the top male and female player that year. To challenge the reigning *Meijin* or Queen, A-class players compete in a tournament held in late October in western and eastern Japan. Each area’s winner battles it out in late November, and the victor earns the right to challenge for the title in January.

Men and women compete separately only in the *Meijin* and Queen Title matches, and in a tournament for women called *Joryu-Senshukun*. In all other tournaments, men and women compete together. The age of players ranges from 4 years to 80 years or older. It’s a kind of sport that you can enjoy throughout your life.

For more information:

www.karuta.or.jp

All-Japan Karuta Association official site (Japanese)
www.karuta.net

Karuta Network by Yoshimasa Kobayashi (Japanese & partly English)

<http://etext.lib.virginia.edu/japanese>

English translation of the *Ogura Hyakunin-Isshu* poems by University of Virginia Library

If you are interested to learn more about *Karuta*, please contact Mutsumi Yoshida Stone, A-class *Kyogi-Karuta* player based in Bangkok.

TEL 02-662-5817 or email TBC02177@nifty.ne.jp

Photographs:

Iroha-karuta cards

Today’s *Kyogi-karuta* cards

Karuta card in Meiji period

A family playing *Chirashi-dori* karuta game

Kyogi-karuta Queen Title match in 2000

การอบรมระหว่าง Japan Foundation/ National Diet Library

คุณประพันธ์ รัตนสมบัติ

2005 Training Program for Information Specialists for Japanese Studies

Mr. Praphan Rattanasombat

เมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน - 17 ธันวาคม 2005 ที่ผ่านมา ผมได้รับเชิญจาก The Japan Foundation ประจำประเทศไทยไปร่วมการอบรมซึ่งจัดขึ้นโดยความร่วมมือของ The Japan Foundation กับ National Diet Library การอบรมนี้มีจุดประสงค์เพื่อที่จะถ่ายทอดความรู้และข้อมูลต่างๆ ให้กับผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาภาษาญี่ปุ่นและบรรณารักษ์ ที่ผ่านมา การอบรมจัดขึ้นโดยมีกลุ่มเป้าหมายคือ บรรณารักษ์ชาวญี่ปุ่นที่ทำงานในห้องสมุดในต่างประเทศ ครั้งนี้จึงเป็นครั้งแรกที่จัดการอบรมให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษาภาษาญี่ปุ่นและบรรณารักษ์ซึ่งไม่ใช่ชาวญี่ปุ่น โดยมีผู้เข้าร่วมการอบรมจากประเทศต่างๆ ในแถบเอเชียอาคเนย์, จีน, เกาหลีใต้, อินเดีย, ยุโรป, อเมริกา รวมทั้งหมด 11 คน ด้วยกัน การอบรมจัดให้มีขึ้นที่โตเกียว, เกียวโต และนาระ ระยะเวลาทั้งสิ้น 19 วัน

การอบรมในช่วง 10 วันแรก โดยหลักจะเรียนในห้องอบรมที่อยู่ภายในบริเวณอาคารด้านตะวันตกของหอสมุดรัฐสภา (NDL) เนื้อหาที่เรียนนั้นก็มีความหลากหลายทั้งในเรื่องของการค้นหาข้อมูลบทความในนิตยสารของญี่ปุ่น, แหล่งข้อมูล (ข้อมูลทางสถิติ), ข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาษาญี่ปุ่น, แหล่งข้อมูลหนังสือโบราณ, หนังสือพิมพ์ของญี่ปุ่น เป็นต้น และนอกจากการเรียนในห้องเรียนแล้วก็ยังมีโอกาสไปเยี่ยมชมหอสมุดของรัฐแห่งอื่นๆ เช่น หอสมุดเด็กนานาชาติ (The International Library of Children's Literature), หอสมุดของมหาวิทยาลัยเคโอ (Keio University Mita Media Center) รวมถึง หอเก็บเอกสารสำคัญต่างๆ เช่น หอเก็บเอกสารวิจัยวรรณกรรมญี่ปุ่น (National Institute of Japanese Literature) และ NII (National Institute of Informatics)

หอเก็บเอกสารข้อมูลทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Japan Information Center of Science and Technology) รวมถึงห้องสมุดในศูนย์ภาษาญี่ปุ่นของ Japan Foundation (Japan Foundation Japanese-Language Institute, Urawa, Library) ด้วย ในห้องอบรมของ NDL มีอุปกรณ์ครบครัน ทั้งโทรทัศน์จอพลาสมาขนาดใหญ่ เวลาที่มีการบรรยายจะขึ้นหน้าจอให้ผู้เข้ารับการอบรมได้เห็นไปด้วย ส่วนผู้เข้าอบรมก็จะมีโน้ตบุ๊กคนละเครื่องเพื่อการค้นหาข้อมูลและรับส่งอีเมลต่างๆ นอกจากการเรียนในห้องเรียนแล้วเจ้าหน้าที่ของ NDL ยังนำชมสถานที่ภายในหอสมุด เช่น คลังเก็บหนังสือซึ่งอยู่ชั้นใต้ดินลงไปหลายชั้นมาก ทั้งการเก็บรักษาและการขนย้ายหนังสือ มีการนำเทคโนโลยีระดับสูงเข้ามาช่วย สร้างความประทับใจให้กับผู้เข้าอบรมเป็นอย่างมาก ระบบของการให้ยืมหนังสือของ NDL นั้นจะไม่ให้นำหนังสือออกนอกบริเวณห้องสมุด หากผู้ใช้บริการต้องการขอยืมก็ต้องใช้วิธีการถ่ายเอกสารซึ่งก็ถือว่าเป็นวิธีการที่ดี แต่น่าเสียดายว่า ทาง NDL ไม่อนุญาตให้ถ่ายรูปภายในบริเวณอาคาร

เมื่อจบการอบรมในช่วง 10 วันแรก เข้าวันเสาร์ที่ 10 ธันวาคม เราเดินทางไปยังเกียวโตด้วยชินคันเซ็น จากนั้นวันจันทร์เราได้เดินทางไปเยี่ยมชมห้องสมุดของสถาบันวิจัย

เอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยเกียวโต (Center for Southeast Asian Studies, Kyoto University) ในช่วงเช้าและช่วงบ่ายไปเยี่ยมชม International Research Center for Japanese Studies ในเกียวโตอีกเช่นกัน และเดินทางต่อไปยังนาระโดยรถบัส

ที่นาระมีหอสมุดรัฐสภาเช่นเดียวกัน แต่เป็นหอสมุดรัฐสภา ภาคตะวันตก (Kansai-kan of the NDL) Kansai-Kan อยู่ห่างตัวเมืองนาระออกไปอีกประมาณ 30 นาที การอบรมใน Kansai-kan โดยหลักก็จะเป็นการบรรยายในห้องเรียนซึ่งจะใช้อุปกรณ์เทคโนโลยีระดับสูงไม่แพ้ NDL ในโตเกียว ในวันที่ 3 ของการอบรมมีการนำชมพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาตินาระ (Nara National Museum) และฟังการบรรยายเกี่ยวกับการค้นหาแหล่งข้อมูลต่างๆ และเว็บไซต์ที่สามารถค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่นและการศึกษาในประเทศญี่ปุ่นได้อย่างละเอียด

กว่า 3 สัปดาห์ในประเทศญี่ปุ่นที่ผมได้มีโอกาสใช้ชีวิตในญี่ปุ่นอีกครั้ง ผมรู้สึกประทับใจอย่างมากกับการดูแลของเจ้าหน้าที่จากทั้ง The Japan Foundation และ NDL ที่ดูแลเราตลอดระยะเวลาการอบรมรวมถึงที่พักทั้งในโตเกียว, เกียวโตและนาระ ขอขอบคุณ The Japan Foundation และ NDL ทุกท่าน และขอขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับ Mr. Nishimatsu จาก The Japan Foundation ที่อำนวยความสะดวกให้กับผู้เข้าอบรมทุกคนเป็นอย่างดี

Last year from November 27th to December 17th 2005, I was invited by the Japan Foundation to participate in the training program for information specialists for Japanese studies, which was organized by the cooperation of the Japan Foundation and National Diet Library. The main objectives were to transfer knowledge and to give various kinds of information to Japanese-language education specialists and librarians. In the past, this program was targeted at Japanese librarians who work abroad only. Therefore, this was the first time that this training program was opened to those who are involved in Japanese-language education and librarians who are not Japanese. There were 11 participants altogether from Southeast Asia, China, South Korea, India, Europe and America. The program was held at Tokyo, Kyoto and Nara, and lasted for 19 days.

The first 10 days of study were mainly held in the training room, located in a building on the west side of the National Diet Library (NDL). The content of the study varied, including searching for information on some articles from Japanese magazines, sources of data (statistical data), data and documents relevant to Japanese-language education, sources of rare books, Japanese newspapers, etc. Apart from studying in the training room, we had an opportunity to visit some other National libraries such as The International Library of Children's Literature, Keio University Mita Media Center, as well as National Institute of Japanese Literature and National Institute of Informatics (NII), Japan Information Center of Science and Technology and also the Japan Foundation Japanese-Language Institute, Urawa, Library.

The training room of NDL, is fully equipped with a huge television plasma screen, which is utilized during the training so that the participants are able to see. Each of the participants also had a notebook to search for information and send-receive emails.

Besides from the lecture in the classroom, NDL officer also took us on a tour of the library, including the book warehouse, which is very far below underground. The use of high tech in preserving and moving of books was really impressive to the participants. The lending system of NDL does not allow books out of the library area. So, if anyone wants to borrow a book, the person will have to make a copy of it, which is considered to be the best way. However, it was really a shame that NDL wouldn't let us take some pictures in the building area.

After the end of the first 10 days training, we went to Kyoto on Saturday morning the 10th of December by Shinkansen. And the following Monday we visited the Center for Southeast Asian Studies, Kyoto University in the morning and International Research

Center for Japanese Studies in the afternoon, also located in Kyoto. Then we traveled to Nara by bus.

In Nara, there is also a National Diet Library but it's located in western region (Kansai-kan of the NDL), about 30 minutes away from Nara city.

The training in Kansai-kan was mainly giving lectures in classroom with the use of high technology equipment that can be compared with NDL in Tokyo. On the 3rd day of training, there was a tour at Nara National Museum and lecture on the sources of searching information and websites about Japan and education in Japan in detail.

I had a chance to spend more than 3 weeks of my life in Japan again. I appreciated the care from the Japan Foundation and NDL who looked after us throughout the program, including the accommodation in Tokyo, Kyoto and Nara. Thank you very much to the Japan Foundation and NDL and especially to Mr. Nishimatsu from the Japan Foundation who provided superior facility to every participant. **JAPAN LETTER**

การสัมมนานานาชาติ “สรรพเสียงแห่งอิสลาม ในยุโรปและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้”

International Workshop on “Voices of Islam in Europe and Southeast Asia”

โครงการภูมิภาคศึกษา (เอเชียตะวันออกเฉียงใต้) สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และภาควิชาเอเชียศึกษา สำนักวิชาการศึกษามหาวิทยาลัยวัฒนธรรมและภูมิภาคศึกษา มหาวิทยาลัยโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก ได้ร่วมกันจัดการสัมมนานานาชาติ เรื่อง “สรรพเสียงแห่งอิสลามในยุโรปและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” ระหว่างวันที่ 20-22 มกราคม 2549 ณ โรงแรมทวินโลตัส จ.นครศรีธรรมราช โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมและรับฟังสรรพเสียงอันหลากหลายจากนักวิชาการชั้นนำทั้งจากทวีปยุโรปและภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผู้ซึ่งมีความรู้ความชำนาญจากแขนงวิชาการต่างๆ ได้ทำการอภิปรายกันในเรื่องความเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาเกี่ยวกับชาวมุสลิมและศาสนาอิสลาม และรวมถึงมิติผลกระทบต่อสังคมมุสลิม และความเข้าใจศาสนาอิสลามที่ก้าวพ้นขอบเขตทางภูมิศาสตร์ สู่บริบทเฉพาะท้องถิ่นจากภูมิภาคหนึ่งสู่อีกภูมิภาคหนึ่ง ทั้งในกรณีของยุโรปและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ว่าเป็นเช่นไร ในการสัมมนาครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมฟังทั้งสิ้นประมาณ 200-300 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักวิชาการ นักวิจัย และชาวมุสลิมที่อยู่ในประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้าน โดยทางเจแปนฟาวน์เดชัน กรุงเทพฯ ได้ให้การสนับสนุนทุนโครงการขนาดเล็ก แก่มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ สำหรับเชิญนักวิจัยชั้นนำชาวมาเลเซียที่สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยอิโรฮิมา ได้มาร่วมแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นในการสัมมนาดังกล่าว

The Regional Studies Program, Institute of Liberal Arts, Walailuk University, Nakhon Si Thammarat, Thailand, in collaboration with the Department of Asian Studies, Institute of Cross-cultural and Regional Studies, University of Copenhagen, Denmark organized an international workshop on “Voices of Islam in Europe and Southeast Asia” on January 20th-22nd, 2006 at the Twin Lotus Hotel, Nakhon Si Thammarat, a southern province of Thailand. This workshop brought together a spectrum of voices from Southeast Asia and Europe to discuss changes in the study of Muslims and Islam and how it is impacting upon Muslims and the understanding of Islam across geographical frontiers, spanning varied local contexts from Southeast Asia to Europe. There were 200-300 participants from Thai and foreign scholars and researchers attending the workshop, and it was well addressed to the public about the issue of Muslim and Islamic Studies in the region. The Japan Foundation, Bangkok provided partial support to Walailuk University in order to bring a leading Muslim scholar who is living in Japan to take part in this event. JAPAN LETTER

การประชุมระดับประเทศว่าด้วยเรื่องการส่งเสริมงานด้านญี่ปุ่นศึกษาในประเทศไทย

The National Conferences on Japanese Studies

โครงการญี่ปุ่นศึกษา สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยการสนับสนุนงบประมาณจากเจแปนฟาวนด์ชัน ได้จัดการประชุมสัมมนากระดับประเทศในด้านญี่ปุ่นศึกษา 2 ครั้ง คือ ครั้งที่หนึ่งได้จัดขึ้นเมื่อวันศุกร์ที่ 25 พฤศจิกายน 2548 ณ ห้องสัมมนา 3 สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต จ.ปทุมธานี ภายใต้หัวข้อเรื่อง “การให้ความช่วยเหลือของญี่ปุ่นกับการส่งเสริมการเรียนการสอนญี่ปุ่นศึกษาในประเทศไทย: การย้อนพินิจในอดีตและการส่งเสริมในอนาคต” การสัมมนาดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีเวทีสำหรับการถกเถียงและระดมสมองเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือของญี่ปุ่นและการส่งเสริมญี่ปุ่นศึกษาในประเทศไทย และเพื่อให้เกิดโอกาสสำหรับนักวิชาการด้านญี่ปุ่นศึกษาที่จะร่วมแสดงความคิดเห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการร่วมสร้างเครือข่ายของนักวิชาการไทยทางด้านญี่ปุ่นศึกษาในอนาคต ทั้งนี้ เพื่อสร้างสมาคมญี่ปุ่นศึกษาในประเทศไทยในการประชุมสัมมนาครั้งแรกนั้นมีผู้เข้าร่วมทั้งสิ้นประมาณ 50-70 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักวิชาการ นักวิจัย ข้าราชการ และบุคคลทั่วไปที่สนใจเกี่ยวกับงานด้านญี่ปุ่นศึกษา ซึ่งทั้งหมดได้ร่วมหารือในประเด็นของการส่งเสริมการเรียนการสอนและการทำวิจัยด้านญี่ปุ่นศึกษาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน และร่วมแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นสำหรับการสร้างเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษาในประเทศไทยต่อไป ส่วนในการสัมมนาครั้งที่ 2 นั้นได้จัดขึ้นเมื่อวันศุกร์ที่ 17 กุมภาพันธ์ 2549 ณ โรงแรมบุษราคัม จ.ขอนแก่น ภายใต้ความร่วมมืออย่างดียิ่งจากคณาจารย์และนักศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เพื่อร่วมแลกเปลี่ยนทัศนะและข้อคิดเห็นในบทบาทของการสร้างความร่วมมือร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยส่วนกลางและส่วนภูมิภาคสำหรับการสร้างความเข้มแข็งของเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษาประเทศไทยในอนาคต

The Japanese Studies Program, Institute of East Asian Studies, Thammasat University with the support of the Japan Foundation, organized two national conferences on Japanese Studies in Thailand. The first one was held on November 25th, 2005 at the seminar room 3 of the Institute of East Asian Studies, Thammasat University Rangsit Campus, Pathumthani under the theme of “Japanese Assistance and the Promotion of Japanese Studies in Thailand: The Retrospect and the Future Promotion”. The objectives of these conferences were to provide a forum for discussion and brain storming about Japanese assistance and its promotion on Japanese Studies in Thailand. Moreover, it was also expected that these two meetings would provide an opportunity for Japanese Studies scholars to share their views and shape their network together, especially to set up an Association of Japanese Studies in Thailand. There were 50-70 participants at the first conference, and it had a lot of discussions about the past achievements and future cooperation, how to lay a firm basis and strengthen the networks of Japanese Studies in Thailand. The second conference was organized on Friday February 17th, 2006 by the Faculty of Education, Khon Kaen University in Khon Kaen province, North-eastern of Thailand. Its aim was to expect the roles and contributions of central and regional universities to strengthen Japanese Studies Network in Thailand.

JAPAN CENTER

โคโตะคอนเสิร์ต: ลมหายใจของคนรุ่นใหม่

Breathing New Life through KOTO

เจแปนฟาวนด์เดชั่น ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ และหอศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการแสดงดนตรีญี่ปุ่นโคโตะ และซาคุฮาจิ ในรูปแบบของคนรุ่นใหม่โดยนักดนตรีมืออาชีพที่มากด้วยฝีมือและประสบการณ์ 5 คน ได้แก่ โนริโกะ ทชิโบอิ ริวโกะ มิซึทานิ มาซาโยะ อิซึกูระ โซโกะ ฮิคาเงะ นักดนตรีโคโตะ และฮิโรมุ โมโตนางะ ที่เล่นซลุ่ยญี่ปุ่น (ซาคุฮาจิ) เพียงคนเดียวในคณะ คอนเสิร์ตคราวนี้เสนอทั้งเพลงเก่า และเพลงที่แต่งขึ้นใหม่ที่ล้วนแต่ดึงดูดผู้ฟังให้เคลิบเคลิ้มไปกับบทเพลงหลายรูปแบบ รวมทั้งเพลงอมตะของไทย “บัวขาว” ของคีตกวีคนสำคัญของไทย ท่านผู้หญิงพวงวรัย (สนิทวงศ์) อภัยวงศ์ ซึ่งเป็นที่ยอมรับในฐานะบทเพลงแห่งเอเชีย จากองค์การยูเนสโก เมื่อปี พ.ศ. 2522 และเพลง “ฮานะ” ซึ่งเป็นบทเพลงดั้งเดิมจากโอกินาวาที่เราท่านทั้งหลายคุ้นเคยกันดี ในเพลงที่ชื่อว่า “ดอกไม้ให้คุณ” รวมเพลงในรายการแสดงทั้งสิ้น 6 เพลงด้วยกัน

คอนเสิร์ตดังกล่าวนำเสนอในรูปแบบของการผสมผสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างดนตรีแนวประเพณีกับแนวร่วมสมัย เพื่อเชื่อมโยงคนทุกรุ่นเข้าหากันอย่างลงตัว ที่กรุงเทพฯ แสดง ณ หอประชุมเล็ก ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2548 เวลา 19.30 น. และ

แสดง ณ หอศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในวันถัดมา เวลา 19.00 น.

ส่วนที่จังหวัดเชียงใหม่ เจแปนฟาวนด์เดชั่น กรุงเทพฯ จัดร่วมกับหอศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ณ หอศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2548 เวลา 19.00 น. ผู้ชมส่วนใหญ่เป็นหนุ่มสาวรุ่นใหม่ รวมทั้งชาวไทยภาคเหนือ และชาวต่างประเทศที่พำนักอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดข้างเคียงเข้าชมกันอย่างหนาแน่น ประมาณ 200 คนจนเต็มหอฯ นับว่าเป็นการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่ประสบความสำเร็จเกินความคาดหมายอีกรายการหนึ่งที่เจแปนฟาวนด์เดชั่น กรุงเทพฯ ตั้งใจนำไปเสนอ

ผู้ชมทั้งที่กรุงเทพฯ ราว 400 คน และเชียงใหม่ ประมาณ 200 คน ต่างก็ประทับใจในฝีมือชั้นเยี่ยมของนักดนตรีทั้งห้าคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักดนตรีโคโตะได้แสดงให้เห็นเทคนิคต่างๆ ในการเล่นโคโตะ ทั้งดีด บัด ดบ สารพัดรูปแบบที่ทำให้เสียงดนตรีเป็นตัวแทนของเสียงธรรมชาติ เช่น เสียงของสายลม หรือเมื่อดนที่ตกต้องหลังคาบ้าน ยิ่งฟังยิ่งดู ก็ยิ่งเพลิดเพลิน และยกนิ้วให้ฝีมือการเล่นของนักดนตรีทุกคน

The Japan Foundation, Bangkok, the Office of the National Culture Commission and Chiang Mai University Art and Culture Museum co-presented an entertaining concert of Koto and Shakuhachi to an audience in Bangkok on December 8th, 2005 at 19.30 hrs. at the Small Hall of Thailand Cultural Centre and in Chiang Mai, on December 9th, 2005 at 19.00 hrs. at the Art and Culture Museum of Chiang Mai University.

The concert “Breathing New Life through KOTO” inspired people of every generation by traditional and contemporary music produced through Japanese traditional instruments; Koto and Shakuhachi. This new trend is now creating a new horizon in music towards a future in which many people not only in Japan but all over the world will benefit from.

The audience could witness the beautiful fascinating and charming music by five top most Japanese Koto and Shakuhachi musicians: Noriko Tsuboi, Ryuko

Mizutani, Masayo Ishigure, Shoko Hikage (Koto players) and Hiromu Motonaga (Shakuhachi, Japanese flute). They also played “Bua Khao” (White Lotus) composed by the renowned Thanphuying Puangroi (Snidvongs) Apaiwongs in 1937 and in 1979, the Asian Cultural Centre of UNESCO in Manila selected it as the “Song of Asia” and it became popular in many countries. Apart from that, we enjoyed the song named “Hana” originating in Okinawa and which has been very popular in Thailand in the name of “Flowers for You”. There were all together 6 songs in the whole program.

An audience of 400 in Bangkok and 200 in Chiang Mai both Thai and foreigners did enjoy the program. They were all amazed seeing the players’ various techniques of hitting, patting, picking their instruments to produce several kinds of sounds such as wind, rain drops falling on the roof, etc. All credits go to those musicians. JAPAN LITE

การบรรยายสาธารณะเรื่อง “การนำนโยบายไปปฏิบัติ ของประเทศญี่ปุ่นและบทบาทของการวิจัย แบบมีส่วนร่วม”

A Public Lecture on “Policy Practice in Japan: The Role of Action Research”

การบรรยายสาธารณะเรื่อง “การนำนโยบายไปปฏิบัติของประเทศญี่ปุ่นและบทบาทของการวิจัยแบบมีส่วนร่วม” โครงการปริญญาโท สาขาการพัฒนาระหว่างประเทศ (นานาชาติ) คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับ เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ได้จัดการบรรยายสาธารณะเรื่อง “การนำนโยบายไปปฏิบัติของประเทศญี่ปุ่นและบทบาทของการทำวิจัยแบบมีส่วนร่วม” เมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2548 ณ ห้องประชุม 12 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย การบรรยายในครั้งนี้จัดขึ้นเพื่อเปิดโอกาสให้นักวิชาการ อาจารย์ และนิสิต นักศึกษา ในโครงการปริญญาโท ตลอดจนบุคคลทั่วไปได้รับทราบเกี่ยวกับประสบการณ์การทำวิจัยเชิงนโยบายและการนำไปปฏิบัติใช้ของนักวิชาการชาวญี่ปุ่นคือ ดร. นาโอกิ ซูกิ จากมหาวิทยาลัยเซเซ็น ผู้มีส่วนผลักดันให้เกิดการทำวิจัยแบบมีส่วนร่วมเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่กลุ่มเป้าหมายในการดำเนินนโยบายต่างๆ ของหน่วยงานรัฐและองค์กรแหล่งทุน อีกทั้งในการบรรยายครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมฟังทั้งสิ้นประมาณ 30-50 คน โดยได้เปิดโอกาสให้มีการแลกเปลี่ยนมุมมองและข้อคิดเห็นต่างๆ ร่วมกันเพื่อจะได้นำมาประยุกต์ใช้ในบริบททางสังคมต่อไป

Master of Arts in International Development Studies (MAIDS) Programme at the Political Science Faculty, Chulalongkorn University in cooperation with the Japan Foundation, Bangkok organized a public lecture by Prof. Dr. Naoki Suzuki of Seisen University entitled “Policy Practice in Japan: The Role of Action Research” on December 29th, 2005, at Conference Room 12, Faculty of Political Science, Chulalongkorn University. The objectives of the lecture were to introduce Japanese experience in policy research and to provide a forum of exchange for research strategies and issues/preoccupations characteristic of participatory action research approach in the national context.

There were 30-50 participants attending the lecture including graduate students, researchers and scholars from other universities. Dr. Suzuki gave an overview and his personal experience in working with Japanese NGOs and research institutes to introduce the participatory action research (PAR) approach for the beneficiaries of all stakeholders consisting of donor agencies' strategies and recipients' self-reliance. Case studies of Ishigaki Island in Okinawa prefecture were explained to the audience and it got a lot of attention and interaction among them. Two commentators from the US and Canada provided their responses to his lectures and stimulated a lively discussion. JAPAN LETTER

อะไรอยู่ในกล่อง?

กล่องเจ็ดใบที่วางเรียงกันอยู่ในโกดัง

What's in the boxes?

The seven boxes in the warehouses.

ผลงานศิลปะร่วมสมัยของศิลปินชาวไทยภายใต้ชื่อกลุ่ม SOI Project ถูกจัดแสดงอยู่ในกล่องไม้เจ็ดใบที่ตั้งอยู่ในมุมหนึ่งของโกดังของท่าเรือยามาชิตะ ริมอ่าวโยโกฮามา ในช่วงงานนิทรรศการศิลปะ Yokohama Triennale

SOI Project เป็นการรวมตัวกันของศิลปินอายุน้อยที่เริ่มจะมีผลงานโดดเด่นขึ้นเรื่อยๆ ทั้งในและต่างประเทศ เริ่มต้นจากการแสดงดนตรีนอกกระแสร่วมกันระหว่างนักดนตรีไทยและญี่ปุ่น SOI Project แดกแขนงออกสู่การแสดงศิลปะรูปแบบของชิ้นงานที่ดูสนุกสนาน เปิดโอกาสให้ผู้ชมได้มีส่วนร่วมสัมผัสกับชิ้นงานโดยตรง ในขณะเดียวกันก็สะท้อนแนวคิดของคนรุ่นใหม่ เรียกได้ว่าเป็นจุดขายของศิลปินกลุ่มนี้เลยทีเดียว

ศิลปินกลุ่ม SOI ที่ไปแสดงงานที่โยโกฮามาในครั้งนี้ได้แก่ พินรี สันต์พิทักษ์อุดม แด่พานิช วิศุทธิ์ พรนิมิต และ อังกฤษ อัจฉริยะโสภณ

ผลงานของพินรีในครั้งนี้คือ หนูนนม หมอนรูปร่างเหมือนหน้าอกขนาดใหญ่ที่วางไว้เต็มทั้งกล่อง และแม่พิมพ์สำหรับอาหารรูปร่างแบบเดียวกันขนาดต่างๆ ผลงานของเธอจะร่วมกับศิลปินอีกสองกลุ่ม คือ โมเดิร์น ด็อก วงดนตรีอินดี้ชื่อดังจากประเทศไทย ซึ่งจะแสดงดนตรีแบบอคูสติคในห้องที่เต็มไปด้วยหนูนนม และ Gig Grocery กับ Graf Café จะปรุงและตกแต่งอาหารด้วยแม่พิมพ์รูปหนูนนม ออกมาเป็นอาหารคาวหวานรูปร่างเหมือนนมให้ลองชิม

อุดม ซึ่งมีชื่อเสียงมาจากการเดี่ยวไมโครโฟน มาในรูปแบบคล้ายการละเล่นยิงปืนในงานวัด โดยผู้ชมสามารถยิงเป้าอิเล็กทรอนิกส์ที่ปรากฏบนจอด้วยปืนรูปร่างแปลกๆ ที่เขาทำขึ้นเอง และตุ๊กตาน่ารักน่ากลัวก็เหมือนจะแอบบอกว่า บางครั้งคนเราก็สนุกกับความเจ็บปวดของผู้อื่น

วิศุทธิ์ สร้างกล่องของเขาให้เหมือนเขาวงกตพร้อมลูกศรบอกทางติดอยู่บนประตูแต่ละบาน ในแต่ละห้องจะมีภาพการ์ตูนอยู่หนึ่งหน้า หากค่อยๆ เดินไปตามลูกศร เปิดประตูไปที่ละบาน ก็จะได้อ่านการ์ตูนครบทั้งเรื่อง เรียกได้ว่าวิศุทธิ์มีความสามารถในการเล่าเรื่องราวธรรมดาด้วยมุมมองธรรมดาแต่น่าประทับใจ

ส่วนอังกฤษ ศิลปินหนุ่มไฟแรงจากเชียงใหม่ มีแนวคิดในการวิเคราะห์ศิลปะที่ไม่เหมือนใคร และมักแฝงนัยเสียดลี้อยู่เล็กน้อย ของเล่นเป่าลมที่พบเห็นกันได้ตามท้องถนนในประเทศไทยเป็นสิ่งที่เขานำมาแสดงในครั้งนี้ ตุ๊กตาเป่าลมเหล่านี้ได้รับแรงบันดาลใจจากหญิงสาวชาวญี่ปุ่น

ลักษณะผลงานของทั้งหมดแม้จะเป็นแบบจัดวาง แต่เอกลักษณ์เฉพาะตัวของแต่ละคน สะท้อนค่านิยมแบบไทยๆ ของแต่ละศิลปิน ก็ทำให้งานออกมาแนวทางเดียวกันแต่แตกต่างกันสีสัน และสื่อถึงสารที่โดนใจคนรุ่นใหม่ทั้งคนไทยและต่างชาติได้เป็นอย่างดี

ศิลปินชาวไทยที่เข้าร่วมการแสดงผลงานศิลปะในครั้งนี้ นอกจากกลุ่ม SOI แล้วยังมี นาวัน ลาวัลย์ชัยกุล ศิลปินที่ฝากผลงานเยี่ยมๆ ไว้ทั้งในและต่างประเทศ หลายต่อหลายครั้ง

นาวันสร้างยอดมนุษย์ที่หวังจะครองโลกศิลปะเอาไว้ในกำมือ ภาพการ์ตูนที่มีลายเส้นเป็นเอกลักษณ์ของนาวัน บอกเล่าเรื่องราวต่างๆ เขาเปลี่ยนพื้นที่โกดังโล่งๆ ตั้งแต่พื้นจรดเพดานให้เป็นอีกโลกหนึ่ง ภาพการ์ตูนและประติมากรรมสีสันสดใสประดับไปทั่ว แต่ที่โดดเด่นที่สุดคงเป็นกระดานเกมส์เศรษฐีที่ตั้งอยู่กลางห้อง ให้ผู้ชมได้ทดลองเล่นแข่งขันหาผู้ที่จะครองโลกแห่งศิลปะคนต่อไปนั่นเอง

สำหรับ Yokohama Triennale แนวคิดการเชื่อมชุมชนกับศิลปะเข้าด้วยกัน หรือการสื่อสารระหว่างศิลปะกับสังคม เป็นความตั้งใจของการจัดนิทรรศการศิลปะขึ้นในพื้นที่ที่เรียกว่า “หวงห้าม” สำหรับบุคคลภายนอก อย่าง

เขตท่าเรือยามาชิเตะแห่งนี้ ด้วยทีม Art Circus ผู้จัดงานวางแผนให้ผลงานที่เข้าร่วมมีความสนุกสนาน หลากหลายรสชาติ และหวังให้เป็นงานศิลปะที่ง่ายต่อการเข้าถึง และผู้ชมสามารถเข้าใจศิลปะได้มากขึ้นอีก

มีศิลปินมากมายแทบจะจากทุกมุมโลกนำผลงานมาร่วมแสดงในพื้นที่ที่ค่อนข้างจะ “ท้าทาย” แห่งนี้ เนื่องจากบริเวณที่พวกเขาจะต้องจัดวางผลงานของตนลงไปเป็นโกดังสูงใหญ่ โลงและกว้าง เป็นอาคารที่มีโครงสร้างหยาบและแกร่ง เหมือนกับชีวิตของผู้คนที่ทำงานและใช้ชีวิตประจำวันกับพวกมัน การสร้างสรรค์ เปลี่ยนสภาพภายในของพื้นที่แบบนั้นให้เป็นพื้นที่แสดงผลงานศิลปะจึงยากเอาเรื่องอยู่เหมือนกัน

สิ่งก่อสร้าง จะว่าไปก็คล้ายเป็นสิ่งสะท้อนชุมชน ในเขตท่าเรือที่เต็มไปด้วยกะลาสี คนงาน และเรือเดินสมุทร ค่านิยม และการดำเนินชีวิตของผู้คนในชุมชนแห่งนี้แตกต่างกับศิลปินเกือบจะเป็นขาคับดำ

แม้ความตั้งใจของผู้จัดจะเป็นดังที่กล่าวมา คือต้องการเชื่อมศิลปะกับสังคมเข้าด้วยกัน แต่ทางเดินล้อมรั้วสายยาวประดับทิวธงสีสวยเลียบริมอ่าว กลับดูแปลกแยกตัดขาดจากทัศนียภาพโดยรอบยิ่งนัก ขณะที่ผู้คนเร่ร่อนร้อยเดินทางมาชื่นชมงานศิลปะในโกดังที่สามและสี่ ในโกดังอื่นๆ ชีวิตยังคงดำเนินไปตามครรลองเดิมของมัน รถบรรทุกยังคงวิ่งสวนไปมา เรือเดินสมุทรยังเข้าเทียบท่า กะลาสีจับกลุ่มกันกินอาหารเที่ยง เพราะทั้งสองต่างก็มีลักษณะเฉพาะอันโดดเด่น ทำให้เกือบเห็นวิถีชีวิตสองแบบ ดำเนินไปด้วยกันเหมือนเส้นขนาน เช่นนี้แล้ว ความตั้งใจของผู้จัดที่อยากจะนำศิลปะเข้าสู่ชุมชนจะประสบความสำเร็จหรือไม่ มากน้อยเพียงใด ชุมชนกลุ่มใด ที่พวกเขาสามารถนำเข้าสู่งานศิลปะ และชุมชนใดที่พวกเขากลายเป็นล่องลำ สถานที่เช่นนี้เหมาะสมกับการจัดนิทรรศการศิลปะแล้วหรือไม่ หรือว่าในวันหนึ่งเส้นขนานคู่นี้จะมาบรรจบกันได้ที่สุด ประตูลงกลอนที่โลกศิลปะเหมือนจะปิดกั้นผู้คนทั่วๆ ไปจะเปิดออก หรือยังจะคงปิดสนิทล่องแม่มฤตยูอยู่อย่างนั้น ก็คงต้องดูกันต่อไป

Artworks of a group of Thai contemporary artists, SOI Project, exhibited in seven wooden boxes placed in one corner of the warehouse at Yamashita pier, Yokohama bay area during the period of Yokohama Triennale.

SOI Project is a group of young and upcoming artists from Thailand and other countries. They started with jointly participating in music between Thai and Japanese musicians from different Indy music bands, and transformed from music performances into art exhibitions. The fun-to-see style of artworks allows viewers to participate directly with it. Meanwhile, it also reflects the ideas of new generations, which is considered an outstanding point for this group of artists.

SOI Project's artists from Thailand who joined this Triennale were Pinaree Sanpitak, Udom Taeapanich, Wisut Ponnimit and Angkrit Ajchariyasophon.

Pinaree's works were Noon-Nom, big breast-shaped sculptures that were scattered in one of the boxes and breast-shaped cooking molds in variable sizes. Her work collaborated with two other artists, Modern Dog, famous Thai indy band, who played acoustic life in Noon-Nom's box and Gig Grocery & Graf Café who prepared and served food that was cooked in breast-shaped molds to anyone who visited their box.

Udom, who gained a reputation from being a stand up comedian, created his work in a funfair-like atmosphere. Viewers could play gun shooting game and shoot electronics-sensor targets on the screen with weird shaped handmade guns. Those cutie-scary dolls nearby seemed to whisper that sometimes people were having fun on others' torment.

Wisut built his box to look like a labyrinth. There was an arrow on each door and in each tiny room a page of cartoon. If one followed the sign, passed each door, one could read the entire story. Wisut has the ability to tell a simple story in simple but impressive way.

Angkrit, a young and active artist from Chiangmai, has his own way of analyzing art and always puts bits of irony in his works. He chose balloon toys that can easily be seen in Thailand's vendor markets and installed them. These dolls were inspired by images of Japanese girls.

Although all of the works were installation art, the uniqueness and reflection of the definition 'Thai' of each artist resulted in all works having the same concept but different colour, which could convey the point that sparks the new generation both Thais and foreigners.

Another Thai artist who participated in this event apart from the SOI group was the veteran artist, Navin Rawanchaikul, who always produces excellent artworks both on domestic and international scenes.

Navin created a superhero who wishes to rule the artistic world. His unique style cartoon drawing told many stories. He changed an open warehouse into another world, decorated with cartoon pictures and colourful sculptures from floor to ceiling. The most outstanding part was the board game that sat in the center of the room; viewers could try the game to find out if they could become the next art-world's superhero.

Yokohama Triennale intended to link community to art or, on the other hand, let art communicate with society, so they came to have an exhibition which took place in the 'staff only' area such as this Yamashita pier. With the theme 'Art Circus', the producer aimed to make this exhibition fun to join and easy to understand so that the general public could be familiar with art to a greater extent.

A lot of artists from almost every corner of the world came to install pieces of their fantabulous imagination in the high and huge warehouses, the sturdy and stark architecture, same as the life of people who worked and lived with it. To generate and vary the

space of this particular ground was hard enough for everyone.

The buildings themselves possibly were seen as the mirror of the community. In this bay area, the pier full of sailors and workers and cargo vessels, lifestyle and social value of people around here are in contrast with those of the artists' like black and white.

Even though the purpose of the organizer is to connect art to the society with stronger ties, the bayside lengthy pathway decorated with brightly coloured flags looked oddly out of place and alienated from the surroundings. While hundreds of people passed through to appreciate artworks and performances in the warehouses numbers 3rd and 4th, way of life in the others still followed its same old route. Trucks were being driven to and fro, ships were docked here and there, seamen and cargo staffs grouped and had lunch in the clearing near the warehouse. The two environments were too distinctive, and one almost saw them as a parallel line that never came acrossed each other. If it was the intention of the producer to bring social and community closer to art or vice versa, to reach its goal or success that is still in question. Which communities they could introduce to realize more about art, and which communities they seem to invade without thought, what kind of venue is suitable to be recreated as an art space or not; these are some of the critical aspects to be considered. Could it be that one day these parallel lines will finally find each other? The closed door or the world of art will open and let people inside, or will it be locked still, one has to wait with expectation for the outcome. **JAPAN LETTER**

January (Winter Snow)

Fri	6	January 2006	The Old Bear Hunter	103 mins
Tue	10	January 2006	Crane	93 mins
Fri	13	January 2006	Lost in the Wilderness	140 mins
Fri	20	January 2006	Kaza-Hana	116 mins
Tue	24	January 2006	Take Me Out to Snow Land	103 mins
Fri	27	January 2006	Diary of Early Winter Shower	116 mins

มกราคม (หิมะหน้าหนาว)

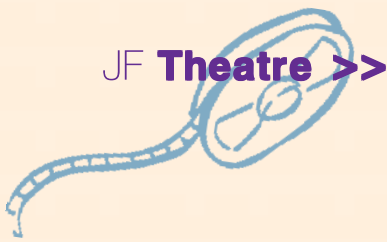
ศุกร์	6	มกราคม 2549	ตามล่า	103 นาที
อังคาร	10	มกราคม 2549	กระเรียน	93 นาที
ศุกร์	13	มกราคม 2549	นาโอมิ อุเอมูระ นักผจญภัยผู้สาบสูญ	140 นาที
ศุกร์	20	มกราคม 2549	คาซา-ฮานะ	116 นาที
อังคาร	24	มกราคม 2549	พาฉันไปสกีด้วยนะ	103 นาที
ศุกร์	27	มกราคม 2549	บันทึกฝนต้นหนาว	116 นาที

February (Spirit)

Fri	3	February 2006	The Ugetsu Story	97 mins
Tue	7	February 2006	Ghost Pup	110 mins
Fri	10	February 2006	Uneasy Encounter	118 mins
Fri	17	February 2006	Goodbye for Tomorrow	142 mins
Tue	21	February 2006	Haunted School	100 mins
Fri	24	February 2006	August in the Water	117 mins

กุมภาพันธ์ (จิตวิญญาณ)

ศุกร์	3	กุมภาพันธ์ 2549	อุเกทซึ	97 นาที
อังคาร	7	กุมภาพันธ์ 2549	วิญญาณ	110 นาที
ศุกร์	10	กุมภาพันธ์ 2549	ความกลัวของผู้คน	118 นาที
ศุกร์	17	กุมภาพันธ์ 2549	ลาก่อนสำหรับพรุ่งนี้	142 นาที
อังคาร	21	กุมภาพันธ์ 2549	โรงเรียนผีสิง	100 นาที
ศุกร์	24	กุมภาพันธ์ 2549	สิงหาในน้ำ	117 นาที

March: Schools in Japan + Special Screening

Fri	3	March 2006	Flag Class A Grade 4 (Yonen san Kumi no Hata)	86 mins
Tue	7	March 2006	A Class to Remember (Gakko)	120 mins
Fri	10	March 2006	This is Noriko (Noriko wa Ima)	117 mins
Fri	17	March 2006	The Passage to Japan (Fukuzawa Yukichi)	123 mins
Tue	21	March 2006	Funny Note (Sensei no Tsushimbo)	93 mins
Fri	24	March 2006	Home of Acorns (Donkuri no Ie)	111 mins
Fri	31	March 2006	Special Screening Documentary 'Innocence' with Japanese subtitle	

มีนาคม: โรงเรียนในประเทศไทยญี่ปุ่น + ภาพยนตร์รอบพิเศษ

ศุกร์	3	มีนาคม 2549	แต่คุณครูด้วยดวงใจ	86 นาที
อังคาร	7	มีนาคม 2549	โรงเรียน	120 นาที
ศุกร์	10	มีนาคม 2549	ความฝันของโนริโกะ	117 นาที
ศุกร์	17	มีนาคม 2549	ความสำเร็จในญี่ปุ่น	123 นาที
อังคาร	21	มีนาคม 2549	สมุดพกคุณครู	93 นาที
ศุกร์	24	มีนาคม 2549	บ้านลูกอีก	111 นาที
ศุกร์	31	มีนาคม 2549	การฉายภาพยนตร์สารคดี รอบพิเศษเรื่อง "เด็กโต" มีคำบรรยายภาษาญี่ปุ่น	

The Japan Foundation, Bangkok serves as a liaison office of The Japan Foundation, established by The Japanese government in 1972, to assist its full implementation of cultural exchanges between Thailand and Japan as well as to create networks with affiliated cultural organizations and individuals in Thailand

เจแปนฟาว์เดชั่น กรุงเทพฯ เป็นสำนักงานสาขาของเจแปนฟาว์เดชั่น ซึ่งได้รับการก่อตั้งโดยรัฐบาลญี่ปุ่นในปี พ.ศ. 2515 มีจุดประสงค์เพื่อดำเนินงานแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทยอย่างเต็มรูปแบบ พร้อมทั้งสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์กับองค์กรและบุคคลต่างๆ ที่มีบทบาทที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม

Japan Letters is distributed free of charge to individuals and organizations interested in Japanese culture and international cultural exchange. Japan letter can be also read on site at www.jfbkk.or.th

ญี่ปุ่นสาร เป็นเอกสารที่แจกจ่ายโดยไม่คิดมูลค่าให้แก่บุคคลหรือองค์กรที่มีความสนใจในวัฒนธรรมญี่ปุ่นและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ ท่านสามารถเปิดดูญี่ปุ่นสารได้ที่เว็บไซต์ www.jfbkk.or.th

Any suggestion and comments are welcome to: ท่านสามารถส่งคำแนะนำและความคิดเห็นของท่านมาได้ที่: The Editor of Japan Letter The Japan Foundation, Bangkok Serm Mit Tower 10F

159 Sukhumvit Soi 21 (Asokmontri Rd.), Bangkok 10110

Tel: 0-2260-8560-4

Fax: 0-2260-8565

E-mail: info@jfbkk.or.th

JAPAN FOUNDATION

Copyright 2002

The Japan Foundation, Bangkok

All right reserved. No reproduction or republication without written permission

เจแปนฟาว์เดชั่น กรุงเทพฯ

เจ้าของลิขสิทธิ์ 2545

ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร